

Antidogma - Drezda: átnevelés terrorbombázással

2013 március 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

1945. február 13-15-én az angol-amerikai légierő több százezer foszforbombát zúdított Drezdára, lerombolva az Elba-parti „ékszerdoboz” nagy részét, megsemmisítve máig ismeretlen számú lakóját és a falai között menedéket remélő menekültet.

Németország újraegyesítése óta minden évben félénk megemlékezéseket tartanak az áldozatok emlékére, dacolva a hivatalos szervek tiltásával és a társadalom közönyével.

Drezda nem az egyedüli jelképe a szövetségesek b?neinek, de ezt a jelképet nem szívesen emlegetik a rendszer politikusai. Ráadásul a város elpusztítását és az áldozatok számát igyekeznek szisztematikusan relativizálni a hivatalos történetírásban, egyszerűen csak „járulékos veszteségnek” nyilvánítva az „abszolút gonosz” elleni harcban. Valójában Németország minden sarkában és Európa minden szögletében azonos séma alapján folyt a szövetségesek „felszabadító” háborúja.

A történelmi emlékezet globális konkurencijában az áldozatok nem élveznek egyenl? jogokat. Egyesek?l nap mint nap megemlékeznek, szinte már ad nauseam, míg sokan másokat hagytak teljesen feledésbe merülni. A rendszer politikusai egymással versengve emeltetnek emlékm?veket egyes privilegizált népeknek és törzseknek, különösen az európaiak áldozatainak. Egyre növekszik az emléknapok száma, az euroatlantista rendszer vezetői egyre gyakrabban róják le kegyeletüket a nem európai áldozatok emléke el?tt, miközben ritkán emlékeznek meg a saját népek veszteségeir?l, dacára mindannak, amit a kommunista és liberális terrortól elszenvedtek. Az európaiakat, különösen a németeket, „felülmúlhatatlannak” mondott b?ncselekmények vérszomjas tetteinek állítják be és folyamatos b?nbánati rítusokra kényszerítik.

Drezda nem csak egy német város, nem csak a német sors szimbóluma, hanem megszámlálhatatlanul sok magyar, olasz, osztrák, francia, belga, holland, horvát stb. városé is, amelyeket az angol-amerikai szövetségesek (a „perfid Albion”, a kontinentális Európa örök ellensége és tengerentúli zabigyereke) bombáztak le, gyakran porig – minden esetben „igazuk” biztos tudatában, a „Jó ügy” és persze Isten nevében. Ez utóbbi momentum különösen ironikus, mert az angolszászok által a földdel egyenl?vé tett európai települések között volt a kereszténység (pontosabban a katolicizmus) talán két legfontosabb európai kegyhelye, az olaszországi Monte Cassino apátsága és a franciaországi Lisieux városka is.

Az el?bbit, a kereszténység legrégebbi – Szent Benedek által 529-ben alapított – monostorát 1944. február 15-én a történelem egyetlen célpontra irányuló legpusztítóbb bombázása során rombolták le, mint utóbb kiderült, stratégiailag teljesen értelmetlenül. A Szent Teréznek ajánlott Lisieux zarándokhely 1944. június 7-i bombázásában

1200-an vesztették életüket (az akkori lakosság 10 százaléka), köztük 20 apáca, és a város kétharmada megsemmisült. Egész könyvtárat megtöltenének az európai kultúra ily módon elpusztított mementói, feltéve, hogy ezt a könyvtárat nem bombáznák le ugyanúgy a „világ demokratikus átnevelői”, és hogy a benne tárolt könyveket és dokumentumokat nem tiltanak be, mondjuk „felekezeti uszítás” címén.

Jellemző, hogy még az elvileg háborús gyztesnek számító Franciaországban is legalább 70 ezer polgári áldozata volt az angolszász és demokratikus bombázásoknak, amely számot igyekeznek szégyenlősen a feledés homályába száműzni a hivatalos történetírás, akárcsak az 1941 és 1944 között francia földre ledobott 600 ezer tonna bombát és 100 ezer lerombolt épületet. Noha manapság a rendszer politikusai szívesen tetszelegnek a kultúra (főleg a „multikultúra”) védelmezőinek pózában, szellemi elődök a különböző európai kulturális emlékek elpusztításában tüntették ki magukat.

Legutóbb az úgynevezett „demokratikus közösséget” nagyon aggasztották az ex-Jugoszláviában történt etnikai tisztogatások. Mindent elkövettek tehát, hogy a szerb és jugoszláv vádlottakat a hágai törvényszék elé állítsák. A történelem torz fintora, hogy ezeknek az etnikai tisztogatóknak tökéletes példaképeik voltak jugoszláv kommunista elődök és angolszász szövetségeseik: a második világháború vége felé borzalmas népirtást végeztek Tito partizánjai a német és magyar szónokok körében, több százezer horvát civilt pedig, akik 1945 májusában Klagenfurtnál próbáltak menedéket kapni, az angol-amerikai megszálló hatóságok visszatoloncoltak és jugoszláv-kommunista hóhéraik kezére adtak.

Nem is beszélve minden idők második legnagyobb etnikai tisztogatásáról, a kommunisták által Keletre elűldözött (Ostvertriebene) németek kálváriájáról. (A történelem leggyilkosabb etnikai tisztogatását az amerikaiak követték el az indián szlakosok ellen.) Visszatekintve megállapítható, hogy a nyugati „demokratikus átnevelők” sohasem tudták volna megvalósítani messianisztikus terveiket kommunista-antifasiszta szövetségeseik mértéktelen emberáldozata nélkül, ahogyan ez utóbbiak sem tudták volna végrehajtani példátlan tömegmészárlásaikat az előbbiek masszív anyagi támogatása és szégyenletes cinkossága nélkül.

Ahogy a modern közélet számos más területén, úgy a második világháború halottairól való megemlékezésben is gyalázatos kétség mércéje érvényesül. Azzal, hogy a gyztesek leggyzött ellenségüket szörnyetegnek nyilvánították, kivették az emberi jogok hatálya alól. Márpedig a szörnyetegeket egyetlen törvény sem védi. Ugyanígy, amint egy nonkonformista értelmiségi vagy újságíró elkezd kétségbe vonni a jelenlegi rendszer mítoszait, törvényszerűen azt

kockáztatja, hogy „fasiszta szörnyetegként” kezelik, eo ipso megfosztják emberi mivoltától, és az emberi jogok ideológiája sem veszi védelmébe: társadalmi kirekesztés és szakmai halál jut osztályrészéül.

Ez a rendszer, amely egyébként toleranciát tanúsít minden társadalmi deviancia iránt, pária létre kárhoztatja a rendszerkritikus gondolati disszidenseket. A „demokratikus átnevel?k” szemében a drezdai német civilek nem voltak emberi lények, hanem csak szörnyetegek, akiket el kellett pusztítani. A rendszergazdáknak még hetven évvel a háború után is a virtuális „fasiszta veszélyre” van szükségük jelenlegi gazdasági kudarcaik és múltbéli háborús b?neik palástolásához.

MD 2013. III. 6.

Gazdag István - antidogma.hu

Ajánló